

LE ENO JE POTREBNO

SPET KLIČE NAS VENČANI MAJ 2011

Vsakokrat, ko se bliža najlepši mesec v letu, ko vse cveti in brsti, se spomnim na leto 1958, ko sem bil star 11 let. To leto so se brale šmarnice o lurški Mariji. Te so me tako pritegovale, da cel mesec niti enkrat nisem izostal. Kot da me je pritegovala neka nevidna sila. Tedaj tega nisem razumel. Ko pa danes gledam nazaj, pa vidim ljubečo Marijino roko, ki me vodi skozi vse življenje.

Leta 1947 sem bil rojen v mrzlem decembru. Bil sem šibak in slaboten, pa tudi hrane ni bilo primerne niti denarja, da bi lahko starši poskrbeli za moje zdravje.

Kasneje so mi pripovedovali, kako me je stara mama spomladi leta 1948 v naročju nosila na toplo sonce, da sem si malo opomogel. Ker je bila globoko verna in predana Bogu, me je izročala v Božje roke in Marijino varstvo.

Ko mi je bilo šest let, me je teta Mina, očetova sestra, peljala na Brezje in me tam priporočila in izročila Mariji Pomagaj. Povem vam, da me še danes priteguje neka skrivnostna sila k Mariji, da se za vse zahvaljujem.

Kot bogoslovec sem leta 1966 vstopil v Marijino kongregacijo slovenskih duhovnikov in bogoslovcev in se izročil Mariji. Ob tej priložnosti naj vam povem, da me ves čas duhovniške poti spremlja želja biti Marijin in zato iz vsega srca prepevam Marijine pesmi in svoje duhovništvo izročam v njene roke v zavesti, da me Ona spremlja in podpira. KDOR MARIJO ČASTI, SE NE POGUBI.

Zato se tudi letos veselim Marijinega meseca majnika in šmarnične pobožnosti, da bom tudi skupaj z vami pel Mariji v slavo in zahvalo AVE MARIJA!

Župnik Janez

VABILO

V četrtek, 19. 5. 2011, ob 17. uri bo v kapeli Doma predavanje o sladkorni bolezni. Vljudno vabljeni. Obvestite tudi vaše svojce, prijatelje, znance, ki bi jih tematike posameznih predavanj zanimala.

*Na vrtu cvet, na veji ptica,
na mizi praznična potica.
Pomlad ne zamuja,
veselo poje – ALELUJA!*

BOŽJA POT K MARIJI VNEBOVZETI PRI NOVI ŠTIFTI

5. maja se bomo s stanovalci našega Doma, stanovalci Doma Janeza Krstnika Trnovo, Sv. Janeza iz Srednje vasi, Sv. Terezije iz Videm Dobropolja ter Talitakuma iz Postojne odpravili na romanje k eni najlepših cerkva na Slovenskem.

Dvignjena na zadnji polici pobočja **Travne gore**, sredi gozdnatega zelenja, že od daleč pozdravlja obiskovalca ribniške doline z mogočno kupolo in visokim zvonikom. Prijazno vabljliva zaradi naravne lege in izbrane baročne arhitekture, že 350 let zbira romarje, da se izročajo Mariji s pesmijo: O Marija pri Novi Štifti, jaz se tebi izročim ...

Ustno izročilo pripoveduje, da se je grič prvotno imenoval **Brinov grič**. Tukaj se je Marija prikazala pobožnemu kmetu Matiju Furlanu iz Sušja. Naročila mu je, naj ji pozidajo cerkev. Verni mož je to naročilo povedal ribniškemu grajskemu oskrbniku Riglarju. Ta mu ni verjel, ampak ga je, "da bi se spametoval", zaprl v ječo. Toda – oskrbnik je nenadoma oslepel. To je bilo Božje znamenje, da mora Furlana spustiti in dovoliti zidavo cerkve. Ko so začeli zidati, je oskrbnik zopet spregledal. V zahvalo je zvesto pomagal pri delu.

Pisni viri ustnega izročila ne omenjajo. Znani ljubljanski "operoz" Janez Gregor Dolničar je v svoji kroniki zapisal, da je na Brinovem griču pri Ribnici stala že leta 1483 majhna Marijina kapela. Pri njej je bival puščavnik. Ko so ljudje videli, kako se ta mož pokori in moli pred Marijino podobo, so tudi oni vzljubili ta kraj in začeli prihajati sem. V začetku 17. stoletja pa se je začelo dogajati nekaj podobnega kot pri Novi Štifti pri Gornjem Gradu: ljudje so videli nenavadne goreče plamene, ki so se dvigali iz zemlje. Ko je za to govorico izvedel še ribniški graščak Jurij Jakob Khisl, je sklenil tam pozidati Marijino cerkev. Ker je kmalu umrl, je njegovo namero nadaljeval sin Jurij Jernej. Z dovoljenjem oglejskega patriarha, kamor je sodila ribniška župnija, so začeli

leta 1641 zidati. Novembra tega leta je ribniški arhidiakon in ljubljanski generalni vikar Frančišek Vaccano blagoslovil temeljni kamen. Istega leta je za Khislom prevzel skrb za gradnjo baron Jurij Andrej Trilek. Zidava pa je trajala dolgih trideset let.

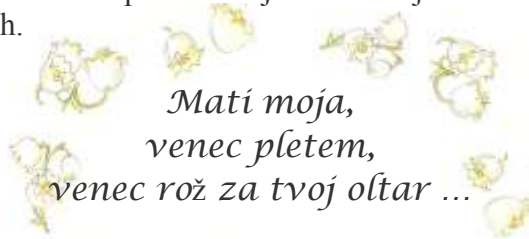
Neznani arhitekt, ki je načrtoval cerkev, je bil izjemen mojster. Zasnovana je povsem drugače kot druge cerkve pri nas. Tloris sestavljata ladja, ki je osmerokotna (v zunanjščini to poudarjajo oporniki), in kvadraten prezbiterij z zaobljenimi vogali. Osmerokotna ladja se končuje s kupolo in svetlobnico. Na levi strani je prizidan zvonik z baročno kapo, pred njim pa so leta 1780 ob ladjo postavili še svete "štenge", kar govori o veliki veljavi Božje poti. Za njihovo postavitev so namreč morali dobiti dovoljenje iz Rima. Dodaten čar in pomembna novoštiftarska značilnost pa so odprte lope, ki oklepajo cerkveno ladjo in dajejo zavetje romarjem.

Glavni oltar je delo rezbarja Jurija Scarnosa. Isti delavnici so pripisani prižnica, stranska oltarja in korne klopi. Neznani slikar je v prezbiteriju naslikal biforo s portretoma donatorjev, zakoncev Trilegh. Štukature v zakristiji in arhitektura povezujejo cerkev s svetiščem Sv. Trojice na Vrhniki, podobno popularno romarsko potjo.

Romanja k Novi Štifti so še vedno zelo živa. O prvih pripovedujejo zaobljubljene podobe, ki so obešene v prezbiteriju. Med njimi je slika, ki jo je daroval vikar Matija Parente iz Črnomlja leta 1645, torej takrat, ko so cerkev še zidali. To je dokaz, kako daleč je segala slava nastajajoče božje poti. Niti hudi jožefinski časi niso mogli zatreti romanj. Tudi dandanes je pri Novi Štifti živahno, posebno o velikem šmarnu, ko oživi vsa njena okolica z romarji in častilci od blizu in daleč.

Ob cerkvi stojita župnišče in več košatih lip, ena je stara že več kot tristo let. Naj bo romanje priložnost za povezovanje in druženje stanovalcev in zaposlenih v katoliških domovih.

Pripravila Leonida

A decorative graphic consisting of several stylized, light-colored flowers or floral motifs scattered around the text.

*Matí moja,
venec pletem,
venec rož za tvoj oltar ...*

OH, TI PADCI!

Padci nas spremljajo vse življenje. Kadar pade majhen otrok, mu rečemo, da pobira štruklje. Potem padajo mladostniki, ki se podijo za žogo ali preskakujejo ovire.

Veliko bolj resni padci pa so, ko pridemo v zrela leta. Takrat nam je v napoto vsak najmanjši kamenček. Da pa bi se znali ogniti vsaj nekaterim oviram, je poskrbela glavna sestra Leonida iz Doma Marije in Marte. V svoje vrste je povabila dr. Božidarja Voljča, ki nam je povedal veliko koristnih nasvetov, da bi ostal vsaj kakšen kolk več cel, da bi bilo manj zlomljenih rok in nog in da bi bilo manj pobarvanih noskov.

Doktor nam je povedal, da morajo biti tla prazna in drseča, dvigati moramo noge, ne smemo imeti drsečih korakov, tudi palica je veliko pomagalo, prijeti se moramo za ograjo pri stopnicah, (katera mora biti), ponoči se ne smemo zanašati, da stanovanje poznamo, ampak moramo prižgati luč, kar tudi radi pozabimo. Videti moramo, katera vrata niso zaprta.

Posebno moramo biti pazljivi pri kopanju in v kopalnici, kjer je največ nesreč. V banji moramo imeti ročaje, stol in pokrita tla, da nam ne drsi.

Še veliko koristnih nasvetov smo dobili in dobimo vsak tretji četrtek v mesecu. Zato pridite, koristno bo in zanimivo.

Marija

HIPOKRATOV KOTIČEK

ČRNI BEZEG

Črni bezeg je velik grm ali majhno, do 6 m visoko drevo. Najdemo ga ob hišah, zidovih, ob robovih gozdov in polj ter vrtov in ob potokih. Cveti od maja do junija. Cvetovi so majhni, rumenkasto beli, zbrani v 12 do 20 cm široke češnje s štirimi do pet glavnimi vejicami. Plodovi so koščičasti, veliki pet do sedem mm in črne barve.

Cvetovi bezga vsebujejo flavonoide, glikozide, eterična olja, čreslovine in so že od nekdaj ljudsko zdravilo. Čaj iz bezgovega cvetja pospešuje potenje in izločanje seča ter spodbuja delovanje imunskega sistema. Bezgovo cvetje dodajamo čajnim mešanicam. Uporabljamo ga tudi za zdravljenje revmatičnih bolezni in za preprečevanje ter zdravljenje prehlada. Poleg naštetega naj bi bezgovo cvetje učinkovalo tudi pri odpravljanju prhljaja. Preliv za splakovanje po umivanju las mora biti močnejši kot čaj.

Nekateri uporabljajo bezgovo cvetje tudi v prehrani. V umešano jajce namočimo bezgovo cvetje in vse skupaj ocvremo na olju. Zelo dober je tudi bezgovo sirup, ki ga, shranjenega, lahko uporabljamo tudi pozimi. Tudi bezgove

jagode so zdravilne. Posušene pomirjajo, hkrati pa delujejo kot blago odvajalo. Čajno žlico jagod namakamo v skodelici hladne vode čez noč, nato zavremo in počakamo, da se ohladi, in precedimo. Pijemo zjutraj in zvečer po eno skodelico čaja.

Lahko povem, da na mojem vrtu bezeg že cveti in ker so dnevi topli in sončni, bom prav kmalu začela z nabiranjem ter sušenjem nove zaloge čaja za zimo.

Ivka

LITERARNI KOTIČEK

JAPONČEK

Živel je Japonček
lep kot božji sonček
v mestu žahtmahami.

Imel je lepo ženko,
krasno šarmalenko,
sam imel na zemlji raj.

Kakor že nešteto
tudi to je leto
poslal svojo ženko v Peking gor,

da se odpočije,
zabave se naužije,
potem pa pride

k njemu spet domov.

Mili moj Japonček,
sladek moj bonbonček,
misliš li na svojo ženko kaj?

Ste li vsi mi zdravi –
to takoj mi javi v Peking gor.

Japonček se razjoka,
prav hitro jo popoka,
popotne svoje vse stvari
in s prvim brzim vlakom
je odmahal k svoji ljubi ženkici.

Ko pa pride v Peking gor,
najde svojo ženko v naročju drugega.

Japonček se razsrđi,

prav hitro se obrne;
od svoje ženke bil je preč.
Dal nož si je nabrusit,
z njim si je poskusil
vzeti si življenje preč.

Ko pa pride v nebesa gor,
pozdravi angelov ga zbor.
Japonček, saj nobena žena ni poštena,
čemu bilo je treba vzeti nož?

Saj za vsaki grehek,
razparal bi si mehek,
to storil bi vsak zakonski mož.

Ivanka

Kako si spehan, bled in plah.
Kaj ti je, Tonček? Očka, strah.
Kje pa si bil, otrok, govori.
Tam na visokem bregu gori,
rudeče jagode sem bral
pa kar prikaže se žival.
Rjava zgoraj, spodaj bela
pa kakor človek je sedela,
ušesa dolga do tako,

Fani Furlan

oči debele pa tako,
jaz gledam – kar pokima z glavo
pa skoči. A, nate?
Ne, v goščavo.
Oba junaka, hajd nazaj,
jaz pravim, da bil je medved vsaj.
Dolgi uhi in rjava,
da se mu tudi zajec pravi.

OB REKI

Starca sta se premikala s počasnimi koraki
h klopki in drug proti drugemu vsak iz
svoje smeri. Segla sta si v roke in se
spokojna usedla. Sončni žarki so jima
božali brazde na njihovih obrazih. Te so se
svetile v sončnih žarkih. Vsak je imel v
roki palico, s katero se je podpiral in si
olajševal hojo, da je bil bolj stabilen. Nekaj
časa sta molče sedela in uživala v

opazovanju reke, ki se je žuboreče vila čez rodovitna polja. Njene kapljice so se kot kristalčki lesketali med sončnimi žarki.

Marko in Pavle sta skupaj odraščala ob reki. Poznala sta vse njene bogate dobrate, katerih sta bila deležna. Še kot majhna fanta sta se igrala ob reki. Metala kamenčke po njeni gladini in v tem tekmovala. Se senčila v senci dreves, ki so rastle ob njeni strugi. Kurila ogenj na peščenih polotočkih, ki so se naredili poleti, ko je voda v rečni strugi spremenila svojo globino zaradi suše. Pekla mlado koruzo, krompir ali kašno ribo, če sta imela kaj sreče v ribolovu. Na rečni gladini, privezan za močan steber, je stal leseni splav. Bil je narejen iz osnove dveh lesenih čolnov, ki sta bila med seboj povezana. Na njih pa je bil nameščen močan leseni podest. S tem splavom so prevažali ljudi in vprego na drugo stran reke. Tam so bila rodovitna polja, ki jih je reka ločevala od vasi. Kmetje so se vse letne čase vozili sem ter tja čez reko in obdelovali zemljo. Izjema je bila samo zima. Takrat so splav potegnili na obalo, na suho, tako je počakal pomlad. Potem pa zopet v vodo, na gladino prekrasne, bistre reke. Vendar voda ni bila vedno bistra in žuboreča. Njeno bistrost so spremenil nalivi dežja v hribih, od kot je pritekla v dolino. Pritoki, ki so se ji med tokom prilivali, so ji pripomogli, da se je žuborenje spremenilo v bučanje, voda pa je prestopila strugo. S seboj je nosila delčke rodovitne zemlje, ta pa ji je vodo obarvala v rjavo. Pogled na takšno reko je vzbujal zaskrbljenost in strah za poljske pridelke in varnost tistih, ki so se našli po opravilih v njeni bližini. Takrat je bilo upravljanje s splavom izjemno zahtevno. Tudi v takšnih okoliščinah je občasno bilo nujno z njim na reko, ker je bilo treba koga pripeljati na drugo stran. Jeseni, ko so bili deževni dnevi nekaj samoumevnega za ta letni čas, poljski pridelki pa zreli za pobiranje in spravlanje, potem pa jih je bilo treba s splavom pripeljati čez reko, je upravljanje zahtevalo mirno in močno roko. Marko je od svojih malih nog pomagal očetu pri tem opravilu. Pozneje pa je prevzel splav in sam z njim prevažal po reki. S tem je ohranil družinsko tradicijo, hkrati pa prispeval nekaj denarja v družinski proračun. Splav so vaščani vzdrževali s skupnimi močmi. Tistega pa, ki je cele dneve z veslom v roki odpenjal jekleno pletenico in odrival splav od obale ter ga z jekleno pletenico zopet zapenjal, da so varno pluli k drugi obali, pa so vaščani nagrajevali. To plačilo je bilo po navadi skromno. Pavletov oče je pridno obdeloval rodovitna polja. Kadar pa je imel čas, je vrgel vabo in ujel kašno postrv, da je bila miza pri kosilu bogatejša. Marko in Pavle sta odraščala. Spoprijemala sta se z življenjskim izkušnjami, ki so ju kovale v svojem ognju. Postajala sta močna in odgovorna za naloge, ki jima jih je nalagalo življenje. Prišel je čas, ko sta si izbrala življenjski sopotnici in stopila pred oltar. Kmalu so v vsakem domu zibali. Družini sta postajali številnejši in tudi miza je morala biti bogatejša. Marko si je našel zaposlitev. Ta ga je ovirala,

da bi prevažal s splavom čez reko. Vendar je družinsko tradicijo vseeno poskušal obraniti. Prosil je svojega prijatelja Pavla, da mu priskoči na pomoč pri prevažanju ljudi čez reko. Ta je prošnjo sprejel. Za veslo so pozneje prijeli še trije drugi sovaščani, tako da so bili vsi dnevi v tednu pokriti in so se vaščani brezskrbno vozili ob vsakem delu dneva. Vse od zgodnjega jutra pa do poznega večera. Vsak izmed splavarjev je imel svoje dežurstvo, kot mu je to dovoljeval njegov urnik, pač glede na druge obveznosti. Drug drugemu so se prilagajali in si šli na roko. Splav je nemoteno deloval ne glede, da so se življenjske navade in obveznosti spreminjale skozi čas.

Spomladi so se slišali veseli pogovori sejalcev, ki so sejali žito na pripravljeno polje. Poletje pa je bilo polje polno, žanjic, koscev ... in drugih obdelovalcev zemlje. Jeseni so škripala kolesa vpreg pod težo žita. Vse to se je v vas čez reko prevažalo s splavom.

Na drugi strani reke so druge vasi. Fantje in dekleta so se srečevali na širokih poljih. Včasih pa se je tudi spletla kašna ljubezenska vez pri obdelovanju polj ter zorela skupaj z žitom. Takrat je moral splav peljati čez reko svate. To opravilo pa je bilo vsekakor veselo in prijetno. Svatje so splavarja po navadi obdarili pa tudi lačen in žejen ni bil ves dan, ker so mu dali dovolj dobrot, da mu ni bilo treba tisti dan domov na kosilo.

»Ali se spomniš?« je skoraj skozi smeh vprašal Pavle Marka, »ko si po tistem nalivu ves dan prevažal na splavu.« »No ja, od lakote nisi ravno umrl,« je rekel. Potem pa smeh. »Ja, ti navihanec stari, dobro si me takrat!« je odločno odgovoril Marko.

Bila je nevihta. Gladina reke je narasla. Po nekaj dneh se je dež nekoliko umiril. Reka je nehala naraščati. Vsi kmetje so hiteli pospravljati poljske pridelke. Mudilo se je, da jih ne presenetijo še močnejši nalivi in bi jih narasla reka ovirala pri pospravljanju pridelkov. Marko je bil na splavu, prevažal je od ranega jutra. Približno opoldne ga je obiskal Pavle. Vprašal ga je, če potrebuje pomoč ali zamenjavo. Marko se mu je zahvalil, češ, da bo zmožel. »Lahko pa stopiš mimo naše hiše, ko se boš vračal in naroči moji ženi, naj mi prinese kosilo kar sem na reko, ker ne utegnem domov.« Pavle, ki je imel z Markom "neporavnane račune", saj sta si vedno, še iz otroštva, rada nagajala, vendar brez zlobe, se je res ustavil pri Marku doma. Med potjo je skoval načrt, kako mu jo bo zagodel. Zato je sporočilo nekoliko spremenil. To se je glasilo: »Marko ti sporoča, da ne bo prišel na kosilo, ker je sit. Peljal je čez reko nekega človeka,

ki je imel s seboj hrano in sta skupaj kosila.« Gospa je verjela najboljšemu prijatelju svojega moža. Pavle pa je šel domov. Marko je zaman čakal ženo s kosilom. Pošteno mu je krulilo po trebuhu. Čez nekaj ur se je Pavle vrnil k reki s polno košaro hrane. Skril jo je v grmovje in se prijatelju približal praznih rok. Nekaj minut se je delal popolnoma nevednega. Čakal je, da bo Marko vprašal po hrani in pomoči. Vztrajni in trmasti Marko pa je molče usmerjal plovilo. Minilo je četrte ure, preden se je Pavle odločil, da skrito hrano prinese. Med tem ko je Marko v miru obedoval, saj je bil že tako lačen, da je samo še jedel, nič govoril, je Pavle poprijel za vesla in peljal čez reko, tako da je prijatelj res v miru poobedoval. Kmalu potem se je znočilo. Splav sta priklenila za steber z jekleno pletenico ter se odpravila domov. Preden sta se razšla, se je Marko zahvalil prijatelju za prijaznost, da mu je prinesel hrano ter dostavil: »Pamti pa vrati.« Ta se je nasmehnil ter odgovoril: »Kar seješ, to žanješ.«

Minile so nevihte. Reka je mirno žuborela po kamenčkih in se lesketala med vrbami. Bil je čudovit poletni dan. Na poljih ni bilo veliko dela. Pridelki so lepo rasli. Pavle je sedel v senci ob reki in metal trnek v vodo. Vendar ni imel sreče tistega dne. Vztrajal je, čeprav je že počasi izgubljal potrpljenje. Mimo je prišel Marko. Videč prijatelja, se je ustavil pri njem: »Kaj, si danes že ulovil kašno postrv?« »Ne sprašuj,« je rekel Pavle skozi zobe, »že od jutra sem tu pa nič. Prav nič!« Na kratko sta poklepetala, potem se je Marko odpravil domov. Spotoma se je ustavil pri Pavletovi hiši in naročil njegovi ženi, naj nemudoma odnese Pavlu na reko »žakelj«, ker je ulovil toliko rib, da jih v nahrbtniku ne more prinesiti domov. Gospa je verjela najboljšemu prijatelju svojega moža. Pograbila je velik »žakelj« ter pohitela k reki. V nekaj minutah je prispela do reke. S pogledom je poiskala moža in se mu približala. Ko je Pavle zagledal svojo ženo z vrečo v roki, se je kljub slabi volji glasno zahihital. »Pamti pa vrati,« je rekel na glas. Ženi pa ni bilo jasno niti kje so postrvi niti kaj se dogaja. Ni se vmešavala v njune račune, odšla je domov skuhat krompir. Ko sta si naslednji dan voščila »dobro jutro«, je Pavle dodal: »Žakelj, kaj?« Potem pa še: »Pamti pa vrati.« Marko je mirno voščil dobro jutro, potem pa pripomnil: »Kar seješ, to žanješ.«

Starca sta se smejala kot mladeniča in nista opazila, da se je med obujanjem spominov dan prevesil že v večer. Zapihala je rahla sapica, vendar ju je nekoliko zazebló. Piš vetra se je igral z vrbovimi vejicami, sonce pa se je počasi skrivalo za bližnji hrib. Marko je pogledal prijatelja: »Pojdiva domov, prijatelj, preden naju vnuki začnejo iskati po polju.« Oba sta se nasmehnila in se počasi odpravila domov.

Poslanci SDS na obisku pri ge. Avguštini Škrli

V ponedeljek, 11. 4. 2011, je največja opozicijska poslanska skupina obiskala notranjsko – dolensko regijo. Tako so poslanci SDS – Slovenske demokratske stranke – Miro Petek, dr. Branko Grims, Robert Hrovat, Rudolf Petan in dr. France Cukjati začeli obisk v občini Bloke in nadaljevali v Loški dolini, Cerknici in v Logatcu. Po končanem sprejemu pri županu, g. Bertu Menardu, je sledil obisk dolgoletne članice Slovenske demokratske stranke, gospe Avguštine Škrli, v Domu Marije in Marte. Ob prijetnem klepetu smo naredili skupen posnetek. Menim, da je bil obisk v obojestransko zadovoljstvo tako poslancev kot tudi gospe Škrljeve.

Ladka Furlan, vodja svetniške skupine SDS in podžupanja občine Logatec

TOMBOLA V DOMU MARIJE IN MARTE

navodila za igranje tombole. Po razdelitvi tombolskih kartic smo začeli z izklicem posameznih števil. Navzoči so zelo zavzeto sledili in z glasnim ploskanjem pozdravili prvo polno kartico. Ko smo dočakali še drugo in tretje mesto, smo zaključili igro in vsem sodelujočim razdelili darila v spomin na to naše srečanje. Druženje smo nadaljevali s sproščenim pogovorom ob slastnem pecivu, ki smo ga sami spekli. Skupaj smo zapeli tudi

V soboto, 2. 4. 2011, smo skavti obiskali stanovalce Doma Marije in Marte. Pred tem smo pripravili kartice in dobitke za tombolo. Kar precej stanovalcev nas je, ko smo prišli, že pričakovalo, nekaj pa smo jih pripeljali še iz drugega Doma. Srečanje smo začeli z molitvijo, nato so sledila

nekaj narodnih pesmi. Vsi sodelujoči so bili zelo navdušeni in so rekli: "Ali bote tudi jutri prišli?" Mi pa smo bili veseli, ker smo jim s preprostim programom polepšali dan.

Erna – Pozorna puma

Moje ovčke

Ko sem bila še deklica, sem pasla ovčke. Mama me je poslala na travnik blizu gozda. S seboj mi je dala malico, tako da sem bila na paši z ovcami skoraj ves dan. Med tem ko so se ovce pasle, sem se igrala. Nisem mogla vedno videti, kje so. Ne vem, koliko časa sem se zamotila z igro. Ko sem pogledala čredo, sem ugotovila, da dve ovci manjkata. Nisem takoj zagnala vika in krika, ampak sem mirno počakala, misleč, da se paseta v grmovju.

Pa vendar ni bilo tako. Približno po dveh urah sta prišli pogrešani ovci iz grmovja in s seboj pripeljali vsaka po dva jagenjčka. Bili so zelo lepi. Poklicala sem mamo. Pomagala mi je odnesti jagenjčke domov, ker bi težko sami prišli po skotitvi do hiše. Mama je bila vesela. Rekla mi je, »če boš tako pridno pasla naprej, boš dobila ovčko.«

Viktorija Šemrl R.

AKTIVNOSTI V MAJU

MEDGENERACIJSKE SKUPINE

- ❖ BETANIJA: sreda ob 15. uri v jedilnici Doma Marte
 - ❖ EMAVS: sreda ob 15. uri v delovni terapiji Doma Marte
 - ❖ 1. SKUPINA: torek ob 15. uri v jedilnici Doma Marije
 - ❖ 2. SKUPINA: torek ob 15. uri v jedilnici Doma Marije
- PONEDELJEK ob 16. uri: druženje s skupino Nazaret;
SREDA, 4. 5. 2011, ob 9. uri: srečanje s knjižničarko;
ČETRTEK, 5. 5. 2011, ob 8.30: romanje k Novi Štifti;
SREDA, 18. 5. 2011, ob 10. uri: obisk otrok iz Karitasovega vrtca;
ČETRTEK, 19. 5. 2011, ob 17. uri: predavanje za svojce in prostovoljce;
PONEDELJEK, SREDA, PETEK ob 7. uri: telovadba v Domu Marije;
PETEK ob 10.30: sv. maša v kapeli Doma;
NEDELJA ob 10. uri: sv. maša v farni cerkvi.

Vstavite pravilno število:

Na roki je _____ prstov.
V tednu je _____ dni.
Konj ima _____ noge.
Pet mačk ima skupaj _____ nog.
Leto ima _____ mesecev in _____ tednov.
Minuta ima _____ sekund.

ČRKA MANJ

OBLIKA **SREČNOST**
STOLNICA **SLIKANJE**
PETICA **HRANA**
TRENJE **MUČENEC**

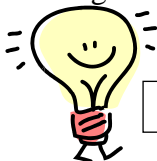

V vsaki zgoraj navedeni besedi samo prečrtaj črko pa dobiš besedo z drugim pomenom (npr. SLAMNIK; SLANIK). Če ti je katero pretežko najti, si pomagaj s kratkimi opisi (po vrsti): lepo vedenje – pogum, odločnost, na mizi je zraven poprnice – kačje oglašanje, lastovka, sinica ali vrana – poškodba, pri kateri priteče kri, trnovi grmi ali veje – šolar, dijak.

Prečrtane črke ti dajo ime kraja, kjer se je rodil Jezus.

SMEJALNICA

- ✓ Mož in žena sta povabila prijateljico na kavo. Z veseljem je prišla in prinesla darila. Lepo so se pogovarjali. Poslovila se je. Potem sta šele zagledala, kaj vse je prinesla. Pa pravi žena: Napiši kartico in bom takoj nesla na pošto. Pa lepo se zahvali. Med potjo je žena prebrala in se jezno vrnila domov in pokazala možu, kako je napisal. HVALA, LEPA GOSPA. Meni pa še nikoli nisi rekel, da sem lepa!
- ✓ Kmet se pogovarja z ženo, kako bi meso mladega prašička čim dlje obdržali sveže. Mala hčerka posluša, stopi k mami in reče: Pa pustite prašička živeti.
- ✓ Prijatelja se srečata: Čakaj, da ti nekaj povem. Moja žena sanja, da je poročena z velikim bogatašem. – Moja o tem govori pri belem dnevu, reče drugi.

Zapisala Frančiška Jakša

Izdaja Dom Marije in Marte Logatec. Ureja Leonida Župančič.